USA TODAY BESTSELLER

HOLLY RENEE

SKRYTÁ ŘÍŠE

SKRYTÁ ŘÍŠE

KNIHY HOLLY RENEE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Hvězdy a stíny

Království hvězd a stínů
Království krve a zrady

Připravujeme

Království zloby a slibů

Skrytá říše

Skrytá říše

Připravujeme

Dědictví stínů
Koruna krve

HOLLY RENEE

SKRYTÁ ŘÍŠE

přeložila
Magdaléna Řezáčová

MYSTERY PRESS

2026

KRÁLOVSTVÍ

MARMORIS
SKRYTÁ ŘÍŠE

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Holly Renee, 2024
Translation © Magdaléna Řezáčová, 2026
Cover Illustration © Zero Werbeagentur, München 2025
Map © Virginia Allyn, 2024
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-115-4 (pdf)

Pro Amber Palmerovou – děkuji ti
za nekonečnou podporu a přátelství.

VÝSLOVNOST

Marmoris – Marmoris
Enveilarian – Onvejlarijan
Dacre – Dejkr
Nyra – Nyra
Wren – Ren
Verena – Veréna
Kai – Kaj
Eiran – Érin

1. KAPITOLA

NYRA

Pod tenkým pláštíkem mi po zádech stékal pot.

Ve vzduchu se sice stále držel chlad, ale při pohledu na strážného, který stál na konci mostu a mohutnou tlapou se opíral o jílec meče, se mi zrychlil tep. Při představě dalšího kroku, který musím udělat, mě polévalo horko.

Zhluboka jsem se nadechla a rozhlédla se po rušném tržišti. Ani štiplavý kouř a slaná rybina, které mě šimraly v nose, nedokázaly přehlušit odér linoucí se z chudinských čtvrtí a upocených těl lidí, kteří se kolem mě tlačili.

Nechala jsem si tmavé vlasy přepadat do tváře a prodírala se davem v uctivé vzdálenosti od strážného.

Zvedla jsem oči k paláci a mohutné kovové bráně, která ho oddělovala od rušného mostu, širokého jako celá ulice.

Velký most království Marmoris byl místem opředeným legendami.

Tak si to alespoň král přál lidem namluvit.

Očima zrádkyně jsem přejela po zdi paláce vzhůru a zastavila se u okna své bývalé komnaty. Bylo tak vysoko, že hned nad ním se ve větru třepotala vlajka mého otce.

Tak vysoko, že jím nikdo nemohl nahlédnout dovnitř a taky mě za ním nic nemohlo ohrozit.

Alespoň jsem tomu dlouho věřila.

Ve skutečnosti se tak vysoko nacházelo proto, aby nikdo nespatřil důvod králova zahanbení – dědičku bez moci.

Až příliš dlouhou řadu let jsem jeho zklamání zaměňovala za starostlivost. Když jsem do svých deseti let neprojevila ani jiskru moci, ztratili mí rodiče veškerou naději v to, že se stanu dědičkou hodnou trůnu. Dodnes jsem si vybavovala ten strach a obavy v jejich očích, když mi řekli, že to tajemství musí zůstat jen mezi námi. Otcova starost však vyprchala dávno před smrtí mé matky. Neprojevoval ani špetku citu, a když se na mě díval, čišela z jeho pohledu jen hořká zatrpklost.

Hukot mohutných vodopádů pod mostem přehlušoval tlumené hlasy lidí kolem mě. Napínala jsem sluch, seč to šlo, ale rozeznávala jsem jen cinkot mincí a útržkovitý šepot, jímž se v zákoutích dojednávaly kšefty, které nebyly určené cizím uším.

Mořský vánek mi rozfoukal vlasy kolem ramen a já se nadechla tak zhluboka, až mě pálilo na plicích. Každý poryv větru s sebou přinášel důvěrně známou vůni a s ní i vlnu hořkosladkých vzpomínek. Nostalgie se ve mně mísila s bolestí.

Zadívala jsem se ke břehu na kotvící lodě, na které právě nastupovali cestující. Břicho se mi sevřelo bolestnou touhou, když jsem si vzpomněla, jak jsem je kdysi pozorovala z vysokého okna a snila o tom, že jednou odpluju a vítr mě zanese daleko odsud.

Poslední dobou se mi žaludek svíral neustále.

Donutila jsem se k pohybu a proplétala se mezi otlučenými vozíky, až jsem narazila na trhovce, který na mě vždycky civěl o něco déle, než mi bylo příjemné. Opět na mě upřel dotěrný pohled, ale já se na něj jen usmála.

Přesně to jsem potřebovala.

Jeho pohled sjel k oblinám mých ňader a já schovala ruce za záda. Když se soustředil na křivky mého těla, nemohl zároveň hlídat moje ruce.

„Brej den, kočičko," zamroukal a jazykem si přejel po spodním rtu, který se ztrácel v neupravené šedivějící bradce.

„Dobrý den," odpověděla jsem slušně a sklopila hlavu, aby viděl, jak jsem nesmělá a těší mě jeho pozornost. V ruce jsem přitom svírala jablko a kus okoralého chleba.

Zastrčila jsem si chléb za pas kalhot a nechala ruce schované pod chatrným pláštěm.

S nacvičeným úsměvem jsem na něj zamrkala řasami, až mě doslova hltal očima a zapomněl přitom i na ošoupaný prsten, který měl na ruce.

„V noci se prej má vochladit." Nepřestával sjíždět celé mé tělo lačným pohledem, a tak jsem se ze všech sil soustředila na klidný a pravidelný dech, aby nepoznal, jak zběsile mi buší srdce.

Zvedla jsem oči k obloze, jako bych zkoumala mraky, a přikývla jsem. „Díky za upozornění."

Jako bychom my, co přespáváme na ulici, až moc dobře nevěděli, co taková změna ve vzduchu znamená.

„Šak víš, kde mě najdeš, když tě nevohřeje ten tvůj vohoz."

Skousla jsem jazyk, abych zadržela odpověď, která se mi užuž drala na rty. Jablko jsem dál svírala pevně v dlani a zarývala nehty do dužiny, až mi šťáva stékala po prstech. Jeho váha mě i přes trhovcovy nejapné poznámky podivně uklidňovala.

„Děkuju za nabídku," přikývla jsem a o krok ucouvla, abych se vmísila do davu kupujících dřív, než ho pohled na moje tělo přestane bavit a zadívá se jinam.

Nemohla jsem dopustit, aby pohlédl jinam.

Už téměř rok od toho útoku jsem žila na ulici a dávala si dobrý pozor na to, aby si mě nikdo příliš nevšímal.

Na to, abych si splnila přání a koupila si místo na lodi, jsem neměla dost peněz, a navíc mě držely na místě pověsti o hrozbách, které prý číhají za hranicí našich břehů.

Rebelové přitvrdili a já nemohla riskovat cestu na jih, dokud se nepřiblíží čas desátku. Pak budou mého otce i palác sledovat tak bedlivě, že snáz uniknu jejich pozornosti.

Mrštně jsem se proplétala davem na mostě, když jsem zpozorovala, jak k jednomu z trhovců míří muž v drahém oděvu. Prodejci se při pohledu na něj okamžitě rozzářily oči. Muž na sobě neměl plášť – silná košile ho hřála dostatečně –, a tak jsem jeho měšec, přivázaný vpředu na opasku, měla jako na dlani.

A podle toho, jak nízko se houpal, jsem hádala, že v něm bude nejmíň deset mincí.

Přidala jsem do kroku a nespouštěla přitom boháče z očí. I když jsem si dobře uvědomovala, že chamtivost mě může stát život, ba ještě hůř, svobodu, zoufalství mě pohánělo dál.

Měla jsem jídla akorát na to, aby na pár dní otupilo hlad.

Jenže do desátku zbývalo už jen několik dní a já musela zmizet dřív, než nastane.

Všichni v království byli totiž povinni předstoupit před krále a zaplatit desátek ze své moci.

A já neměla co dát.

I kdybych nějakou moc měla a dokázala zaplatit, co si můj otec nárokuje, lidé v paláci by mě poznali hned, jak by mě spatřili. Stráže, které hlídaly most, ulice i žaláře, mě neznaly, ale otcovi osobní strážci ano. A ti budou bezpo-

chyby stát po boku svého krále, aby ho chránili, až bude svůj lid odírat i z toho mála, co mu dopřál.

Bez mrknutí oka zabili každého, kdo desátek nezaplatil, a strach z toho, co by udělali mně, převažoval dokonce i nad mým obavami z rebelů.

Přikradla jsem se k muži blíž. Rukama si uhlazoval nažehlenou košili a zjevně vůbec nevnímal, co se děje kolem.

Na tomhle mostě to ode mě byl pošetilý tah.

Naučila jsem se, že právě tady se krade nejsnáze, ale zároveň vás tu taky nejsnáze dopadnou.

Kdyby se mi břicho nesvíralo hryzavým hladem a strachem z prázdných kapes, nejspíš bych se obrátila a odešla.

To jsem si ale nemohla dovolit.

Ne když už byl desátek za rohem.

Muž prohodil s trhovcem jen pár slov a pak mu podal dva zlaťáky.

Znamenalo to o dvě mince míň, až ho o ten měšec připravím.

Polkla jsem strach, který mě hrozil ochromit, a sotva muž odešel od trhovce, držela jsem se mu v patách.

Kráčel po mostě sebejistým, cílevědomým krokem a neměl nejmenší tušení, že ho sleduju.

Můj plášť se ztrácel v anonymním moři ostatních na tržišti a poskytoval mi aspoň špetku nenápadnosti.

Hnala jsem se vpřed, co to šlo, abych muže zastihla dřív, než se přiblíží k paláci.

Zrychlila jsem a zkrátila vzdálenost mezi námi. Srdce mi bušilo v hrudi stejně rychle jako mé kroky.

Zastavil se, aby nechal projet trhovecký vozík, jehož dřevěná kola hlasitě rachotila po kamenné dlažbě, a já věděla, že se mi naskytla jedinečná šance.

Vozík se řítil přímo na mě a jen taktak mě minul. Rázem jsem vystřelila dopředu a zachytila se muže, jako že chci udržet rovnováhu.

Vrazila jsem do něj, bezmocně máchala rukama a předstírala, že padám. Přitom jsem se chytila jeho košile a začala strhávat k zemi i jeho.

Narazil do chlapíka stojícího za ním a všichni tři jsme se v mase davu, který námi smýkal sem a tam, jen tak tak udrželi na nohách.

Neztrácela jsem ani vteřinu. Zatáhla jsem za kožené šňůrky, kterými měl měšec přivázaný k opasku, a za chvíli jsem ucítila jeho uvolněnou váhu v dlani.

„Promiňte," vykoktala jsem roztřeseným hlasem, zatímco jsem se snažila udržet na nohou. „Nedávala jsem pozor, kam jdu."

Očima si mě přeměřil od hlavy až k patě, jako by mě hodnotil. Každý nerv v mém těle na mě pod tíhou jeho pohledu křičel, ať uteču.

Pravou ruku jsem měla stále zabořenou do jeho košile a přidržovala se ho, abych se narovnala, zatímco v levici jsem křečovitě svírala měšec s mincemi.

Jeho zmatený výraz se změnil ve starostlivý a natáhl ke mně ruku. „Nestalo se vám nic?"

„Ne. Jen jsem… ztratila rovnováhu. Budu v pořádku."

V duchu jsem se modlila, aby si nevšiml, že mu u pasu něco chybí.

Dlaněmi mi přichytil paže, aby mě narovnal. Chvilku váhal, ale pak přikývl.

„Buďte opatrná. Pro dívku jako vy může být na tomto mostě dost nebezpečno."

Pro dívku jako vy.

Neměl ani zdání, že pro holku jako já je tenhle most ještě nebezpečnější než pro kohokoli jiného. Stejně jako celé království.

Přikývla jsem, pevně stiskla měšec v hrsti a o krůček ucouvla.

Sklopila jsem hlavu a neodvažovala se zvednout oči. „Děkuju, pane. To budu." Nato jsem se otočila a nenápadně splynula s davem. Hruď se mi přitom svírala směsicí úzkosti a pocitu viny.

Ani jedno mě ale nepřimělo litovat toho, co jsem udělala.

Prodírala jsem se rušným tržištěm a neodpustila si alespoň letmý pohled na měšec, který jsem třímala v ruce. Bylo v něm dost na to, aby mě uživil na několik týdnů, možná i měsíců, kdybych utrácela s rozumem. Jakmile jsem ho schovala do kapsy, jeho váha na okamžik utišila neklid, který mě sžíral.

Stráže pořád stály u vstupu na most a já se donutila projít kolem nich, i když moje nohy s každým krokem protestovaly. Teprve když jsem přešla z hladké dlažby na mostě na zaprášené kočičí hlavy ulic, dovolila jsem si krátké ohlédnutí přes rameno, abych se ujistila, že si mě nikdo nevšiml.

A že tomu muži ještě nedošlo, že jsem ho okradla.

Když mě stráže bez hnutí brvou nechaly projít, přidala jsem do kroku a zamířila do spleti úzkých uliček. Čím víc jsem se vzdalovala od mostu, tím zřetelněji ztrácely domy a krámky v ulicích na okázalosti.

A lidé, kteří tu žili? I ti byli čím dál méně důležití.

Blíž ke králi se člověk dostal jen tehdy, pokud mu měl co nabídnout.

Jen pokud byl nadán magií, jakou by král mohl potřebovat.

Vzduch páchl tlejícími odpadky a smetím, s nímž se mísila slabá vůně koření linoucí se z omšelých stánků s jídlem rozesetých podél ulic.

Zdejší atmosféra tvořila ostrý protiklad k přepychové nádheře paláce a jeho mostu a čím dál jsem se od obojího vzdalovala, tím lehčeji se mi dýchalo.

Procházela jsem zanedbanými ulicemi a přejížděla očima po tvářích kolemjdoucích. Na mnohých se zračila únava a odevzdanost, jako by se jejich duch pod tíhou každodenních starostí dočista zlomil. Tento svět za zdmi paláce odhaloval tvrdou skutečnost, která mi jasně připomínala, co jsem zanechala za sebou.

Po některých částech života, který jsem kdysi žila, jsem truchlila, ale zároveň jsem se modlila k bohům, abych se k němu už nikdy nemusela vrátit. Ošuntělý plášť odváděl skvělou službu a propůjčoval mi v těchto zapomenutých čtvrtích bezejmennou všednost. Touha po přežití mě naučila stát se neviditelnou, pohybovat se jako duch proplouvající mezi stíny.

A doposud se mi to dařilo.

Zahnula jsem do staré, opuštěné uličky vpravo a minula starý domek, po jehož rozpukaných červených cihlách se plazily divoké šlahouny popínavých rostlin. Stařena, která v něm žila, nemívala návštěvy a sama vycházela ven jen zřídka. O odlehlý kout v zadní části zahrady se nestarala.

Posadila jsem se na zem ve skrýši, která se mi stala domovem, a vytáhla jsem zpod pláště kus chleba a jablko. V podobných chvílích jsem litovala, že nemám nůž, ale Micah už měl dorazit co nevidět.

Vychutnávala jsem si první sousto ukradeného pečiva, když vtom jsem z druhého konce uličky zaslechla blížící

se kroky. Pro všechny případy jsem úlovek rychle schovala a zůstala potichu. Kroky zpomalily a pak se z temné uličky vyloupl Micah, jehož hubená silueta splývala se stíny kolem.

„Tak co, jak se ti dneska dařilo?“ šeptl a očima zkoumal okolí, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. Teprve potom se se zaúpěním sesunul na zem vedle mě.

„Šlo to,“ opověděla jsem, vytáhla chleba a rozpůlila ho. Nedočkavě chňapl po svém přídělu a hlad v jeho očích nešlo přehlédnout. „A co ty?“

Spokojeně pokýval hlavou a podal mi malý váček, který byl až podezřele lehký na to, aby obsahoval nějaké mince. „Tohle se mi podařilo šlohnout z kočáru ňákýho šlechtice, co projížděl kolem paláce.“

Otevřela jsem váček a spatřila několik svinutých pergamenů zapečetěných královskou pečetí.

„Jsou to dopisy pro krále.“

Prsty se mi třásly, už když jsem do váčku sahala, ale při jeho slovech jsem ztuhla. Strach mě sevřel tak silně, že jsem měšec upustila na zem.

„To si nemůžeme nechat,“ prohlásila jsem sotva slyšitelným, ale rozhodným hlasem. „Kdyby nás s těmi listinami chytli, nebudou v sázce jenom naše životy.“

Zavrtěla jsem hlavou a v mysli se mi rozjel kolotoč úvah nad tím, co Micahův úlovek znamená. Pokud to skutečně byly dopisy určené králi, muselo jít o důležité dokumenty a mohly obsahovat informace, které by se daly použít jako páka proti těm, kdo stojí u moci. A takové riziko jsme nemohli brát na lehkou váhu.

Stavělo mě to do mnohem většího nebezpečí než mince, které jsem před chvílí ukradla.

Jestli po mně král a jeho stráže doteď nepátrali, po tomhle začnou.

Nejvíc mě na tom ale děsilo, že kdyby mě otec skutečně začal hledat, nikdo by o tom ani nevěděl.

Byla jsem ztracená princezna, o níž si všichni mysleli, že je pořád zavřená ve své věži.

Představovala jsem skvrnu na královĕ dokonalé vládě a skrýval mě stejně urputně, jako se já schovávala před ním.

Micah se na mě zadíval a ve tváři se mu zračila starost.

„Máš pravdu," přiznal napjatým hlasem. „Nevzal bych to, kdyby ses nechystala odejít." Mozolnatými prsty prohrábl plavé vlasy, které se mu ve slunečním světle obvykle zlatavě leskly.

Micah byl jediný člověk, jemuž jsem se od svého útěku z paláce svěřila, ale i on věděl jen to málo, co jsem mu o sobě prozradila. Projevil mi na ulici laskavost ve chvílích, kdy pro mě nikdy jiný ani nehnul prstem, a já se mu nechtěla odvděčit tím, že bych před ním tajila svou totožnost. Kdyby se to však dozvěděl můj otec, zabil by ho za to, že mi pomáhá se skrývat.

Pro Micaha jsem byla jen holka, co utíká před minulostí, ale pro svého otce jsem představovala problém.

A každý, kdo věděl, že nemám žádnou moc, pro něj byl nepohodlný.

„Ale podívej." Otevřel jeden z pergamenů, který už měl zlomenou pečeť, rychle ho rozložil a očima přelétl obsah. Zapíchl prst na jedno místo na stránce a já se naklonila, abych viděla, na co ukazuje.

„Netrefili jsme to znamení vzpoury úplně přesně." Chytil mě za levačku a vyhrnul mi rukáv, aby odkryl jednoduché, černé znamení rebelů, které mi kdysi vyryl svou magií.

Palcem mi přejel po citlivé kůži na zápěstí a mně po těle naskočila husí kůže.

Znamení tvořily dva prosté šípy zkřížené do tvaru X. I když jsme o něm slyšeli už asi stokrát, Micah měl pravdu. Naše značka se od vyobrazení v dopise trochu lišila. Tvar letek na koncích šípů neseděl a každý stoupenec rebelů by ten rozdíl poznal na první pohled.

Hned by jim došlo, že jsem zrádkyně, která se za jednoho z nich jen vydává, a bez váhání by mě popravili, stejně jako král.

Královi přívrženci od útoku na palác neopouštěli pobřeží, tedy s výjimkou těch, kteří se rozhodli přeběhnout k rebelům. Jinak to bylo příliš nebezpečné.

Kdyby mě při útěku některý z rebelů chytil, mohla bych přežít, jen pokud by bylo jasné, že stojím na jejich straně.

Pravdu o tom, kdo jsem, nesměli nikdy zjistit.

Nikdo ji nesměl znát.

„Musíme to opravit." Jeho prsty jemně přejely po mém znamení a mně se při tom pohybu stáhl žaludek. „Na první pohled poznají, že je to podvrh."

Podvrh.

„Udělej to." Kývla jsem bradou k pergamenu a naprázdno polkla. Ještě jsem nezapomněla, jak mi jeho magie naposledy spálila kůži, a bylo mi jasné, že ani teď to nebude bolet o nic míň. Vzhledem k tomu, co všechno bylo v sázce, byla však má bolest zanedbatelná cena. Závisel na ní celý můj osud.

Micah zkřivil tvář soustředěním a přivolal si magii do konečků prstů. Vzduch kolem nás zapraskal energií a celou uličku zaplnilo téměř hmatatelné napětí. Zhluboka jsem se nadechla a připravila se na to, co přijde.

Přiložil palec na značku na mém zápěstí tak něžně, jako by se bál porušit stávající čáry. Jeho magie začala proudit z jeho těla do mého a vpíjela se mi do kůže. Žár toho doteku mě pálil až do masa a vyrýval do znamení nové detaily.

Když začal pečlivě upravovat jednotlivé letky, skousla jsem si ret, abych tu bolest ustála. Každý dotyk jeho palce žhnul jako cejchovací železo, které mi do kůže vpalovalo novou totožnost. Byl to zákrok vynucený okolnostmi, zoufalý způsob, jak se udržet naživu ve světě, kde se žádá slepá oddanost a poslušnost.

S rostoucí bolestí jsem zatínala pěsti tak silně, až se mi nehty zarývaly do dlaní. Micahův dotek mírně zeslábl, ale dál studoval pergamen s neochvějnou soustředěností.

Konečně mě pustil a mě zaplavila vlna úlevy. Prohlédla jsem si upravenou značku: linie teď byly ostře vykreslené a olemované zarudlou, podrážděnou kůží, letky na koncích šípů dokonale srovnané a každý drobný detail vypálený do mé pokožky jako trvalá připomínka toho, kým jsem nucena se stát.

„Musíš s tím být ale opatrná," varoval mě Micah a v jeho hlase jsem slyšela stejnou starost i nesouhlas jako tehdy, když jsem ho žádala o vyrytí značky poprvé. „Zaplést se do vzpoury je nebezpečná hra."

Se vší vážností jsem přikývla. Dobře jsem si uvědomovala rizika, kterým se vystavuju. Říkalo se, že rebelie ve skrytu nabírá na síle, přiživovaná křivdami, jichž se král a mocní kolem něj dopouštěli. Vzbouřenci bojovali za svobodu, za svět, kde má každý stejnou šanci na život bez ohledu na to, jakou má nebo nemá magii.

Jenže jejich hnutí žilo ve stínech a jejich taktiky byly stejně nemilosrdné jako metody těch, jimž se postavili.

Svědčil o tom nájezd na palác, o němž se do té doby tradovalo, že je nedobytný.

„Já vím," odpověděla jsem pevným hlasem. „Ale doufám, že ho nikdy nebudu potřebovat."

Oba jsme věděli, že plavbu lodí z královského přístavu si nikdy nebudu moct dovolit. Kdybych ale dokázala doputovat dostatečně daleko na jih, mohla bych mít šanci vyrazit na moře odtamtud.

Cesta k jižnímu pobřeží by zabrala dlouhé dny – něco naprosto nepřestavitelného pro dívku, která se celý život nesměla vzdálit z paláce téměř na krok. Jinou volbu jsem však neměla.

„Nechci, aby se ti něco stalo." Micah zvedl ruku k mé tváři a já pocítila náhlý příval viny.

Jeho starost byla opodstatněná a důvody, které ho k ní vedly, jsem chápala až příliš dobře. Od chvíle, kdy jsem utekla z paláce, se pro mě Micah stal kotvou, důvěrníkem a nejbližším přítelem.

Ale v tom, jak si prohlížel můj obličej, bylo… *něco víc.*

Náhle se v dálce rozlehl pronikavý, ostrý výkřik. Micahova ruka se zastavila těsně u mé tváře a ztuhla ve vzduchu. Oba jsme strnuli, napjali všechny smysly a jenom naslouchali. Zvuk kroků na kočičích hlavách se nesl až příliš blízko na to, abychom se cítili v bezpečí.

Micahovi se rozšířily zorničky panikou a otočil hlavu směrem, odkud kroky přicházely. Ruka mu klesla a prsty zavadily o jílec dýky skryté za opaskem. Z jeho naléhavého šepotu čišelo zoufalství: „Padáme odsud. Hned."

Srdce mi bušilo jako splašené a žilami projel ledový strach. Chytila jsem Micaha za paži a pevně mu ji sevřela. „Tu máš," zašeptala jsem hlasem staženým strachem

i odhodláním, když jsem sáhla do kapsy a vytáhla z měšce polovinu mincí.

„Kdes to do háje vzala?“ Micah mi sevřel prsty kolem mincí a ohlédl se přes rameno.

„Ukradla jsem je,“ špitla jsem chvatně a zabrousila očima směrem, odkud se blížily kroky. „Vem je a zmiz. Schovej se někde, kde tě nenajdou. V noci se sejdeme zase tady.“

„Potřebuješ je.“

„Oba je potřebujeme,“ stála jsem si na svém a oba jsme věděli, že mám pravdu.

Micah ještě na okamžik zaváhal, rozpolcený mezi starostí o mě a nutností zmizet. Jenže jsme oba věděli, že každý zvlášť máme větší šanci nenechat se chytit, než když se budeme držet spolu.

Vsypala jsem mu mince do dlaně a on přikývl, sevřel kolem nich prsty a naposledy mi stiskl ruku.

„Dávej na sebe pozor,“ zamumlal a z jeho hlasu zněla směsice obav i vůle přežít. A pak během okamžiku zmizel ve stínech, jako by tu nikdy nebyl.

Zůstala jsem sama v šeru uličky a srdce mi bušilo jako válečný buben. Kroky se rychle přibližovaly a s každou vteřinou se ozývaly hlasitěji a hlasitěji. Strach mi projel celým tělem a vyburcoval mě k pohybu, instinkty převzaly vládu. Obrátila jsem se a pádila pryč.

Prohnala jsem se úzkou uličkou, přeskočila odhozenou bednu a na poslední chvíli uskočila před chlapíkem, který spěchal opačným směrem. S každým nádechem mě pálily plíce, ale nutila jsem se běžet dál.

Horečně jsem se snažila vymyslet nějaký plán. Potřebovala jsem se někam schovat, ztratit se v davu a zmizet z dohledu hlídek, které pročesávaly ulice. Nezáleželo na tom,

po kom šly. Královská stráž se nemazlila s nikým, kdo se jí připletl do cesty.

Ulice se hemžily lidmi a napětí mezi nimi by se dalo krájet. Nervózně jsem těkala očima po okolí stejně jako ostatní. Davem se pohybovaly desítky strážných.

Zvolnila jsem krok a s hlavou sklopenou jsem se proplétala mezi těly.

„Tamhle!“ zaslechla jsem za sebou mužský hlas, ale neodvážila jsem se otočit. „To je ta holka!“

Jeho výkřik se rozlehl ulicí a moje srdce vynechalo úder. Panika mě nutila dát se na útěk, ale přinutila jsem se zůstat klidná. Dál jsem proplouvala davem, obratně se vyhýbala ostatním a zoufale se snažila splynout s masou.

Jenže osud mi nebyl nakloněn.

Než jsem se nadála, chytily mě za paže silné ruce a škubly mnou tak prudce dozadu, až mi do ramene vystřelila bolest. Zakolísala jsem a měla jsem co dělat, abych se udržela na nohou.

Nade mnou se tyčila robustní postava muže v tmavomodré uniformě královské stráže. Probodával mě pohledem a já cítila, jak se ve mně pere strach se vzdorem. Přinutila jsem se však sklopit zrak a hrát roli někoho, kým jsem nebyla.

Někoho, kdo krále a jeho muže chová v úctě.

„Mám ji!“ houkl přes rameno a já sebou trhla, když jsem zaslechla, jak se k nám blíží další hřmotné kroky.

Natáhl ruku a mozolnatým prstem mi nadzvedl bradu, aby si mě důkladně prohlédl.

„Je to ona?“ ozval se další strážný za jeho zády a já těžce polkla.

Ne. Prosím. Prosím. Prosím.

Jestli mě odvedou zpátky do paláce, je po mně. Můj otec mě naživu nenechá. Během přepadení paláce jsem utekla a tím zradila jeho i celé království. A něco takového mi nikdy neodpustí.

„Je to ona."

Zvedl mi ruku za zápěstí a přitáhl mě k sobě. Lidé kolem nás se rozprchli, jak nejdál dokázali.

Nic jsem pro ně neznamenala. Nebyla jsem nikdo, kvůli komu by byli ochotní nasadit vlastní krk. A Micah se vypařil, přesně jak jsme se domluvili.

Princezna.

Čekala jsem, že ta slova vypustí každou chvíli a lidé jen zalapají po dechu. O to víc mě ohromilo, když mi palcem přejel po rozbolavělém znamení vzpoury.

„A zdá se, že ta malá zlodějka je i zrádkyně.

2. KAPITOLA

DACRE

Poslouchal jsem otcovo kárání se zatnutými zuby.

Jako bych za to mohl já, že mou sestru chytili.

Jako bych už i tak nepřicházel o rozum ve snaze vymyslet, jak ji dostaneme ven.

Ale nebylo na tom nic nového.

Stráže dopadly někoho z rebelů téměř každý den.

Některé vzbouřence popravily za zradu hned, jiné mučily, a to tak krutě, že trýznění sami prosili bohy osudu o rychlou smrt. V králově zajetí nic jiného než mučení vězně nečekalo. Rebelové měli spoustu tajemství a král by udělal cokoli, aby je z nich dostal.

Moje sestra však byla příliš mladá a hezká na to, aby ji sprovodili ze světa jen tak. Strážní s ní nejspíš budou mít daleko temnější úmysly než z ní jen dolovat informace.

Já ale budu krvácet a bojovat do posledního dechu, abych ji dostal ven.

Krčili jsme se u okraje lesa a čekali, až poslední dotek slunce zmizí za moře.

Do desátku zbývaly už jen dva dny a do té doby jsem ji musel dostat ven.

Zabrousil jsem očima k hranici lesa a pročesával okolí, zatímco otec si dál drmolil pro sebe.

Neměl jsem už na něj sílu.

Vedl sice vzpouru, ale zároveň mohl za to, že mou matku zabili. Mohl za to, že přišlo o život obrovské množství rebelů, protože naplánoval útok, na který jsme nebyli dobře připraveni.

Útok, který nám obrátil život naruby. Útok, kvůli němuž jsem vůči němu ztratil veškerý respekt.

„Tak vnímáš mě vůbec?“ zaduněl jeho hluboký hlas a já mu teprve teď pohlédl do očí.

„Co?“

„Vždyť mě vůbec neposloucháš, Dacre.“ V podrážděné grimase stáhl obočí, až se mu kůže na čele svraštila do dvou hlubokých vrásek. Zelené oči se zúžily a na okamžik v nich prokmitla podrážděnost.

Vlasy černé jako bezměsíčná noc mu padaly v měkkých vlnách kolem obličeje a ostře kontrastovaly s výraznou, hranatou čelistí, na níž se stále rýsovala jizva, kterou si odnesl z nájezdu na palác.

Nezdědit matčiny tmavé oči, vypadal bych jako jeho věrná kopie.

„Víme, kde vězně drží.“ Prohrábl jsem si rukou vlasy a zadíval se na palác a most s tržištěm, kterému jsme se vždycky snažili vyhýbat. „Vypravím se tam jen s Kaiem. Když ji do půl hodiny nenajdeme, mizíme.“

Leda přes moji mrtvolu.

„Půl hodiny,“ zopakoval důrazně. „Když ji do té doby nenajdeš, padáš odtamtud. Jsi příliš důležitý na to, abychom o tebe přišli.“

Posměšně jsem si nad otcovými slovy odfrkl, ale stejně mě nevnímal.

„Měli bychom tam s Kaiem poslat Mal.“

„Jdu tam, ať už s tvým souhlasem, nebo bez něj," prohlásil jsem pevně a s odhodláním jsem se otci zadíval do očí. „Je to moje sestra a nenechám ji v jejich rukou."

Uvolnil čelist, naklonil hlavu ke straně a přeměřoval si mě pohledem. Správně měl trvat na tom, že si pro svou dceru půjde sám. „Máš půl hodiny."

Na tom, co říkal, stejně nezáleželo. Už jsem se pevně rozhodl. I kdybych ji do půl hodiny nenašel, budu hledat dál. Najdu ji stůj co stůj.

Na další otcovy příkazy jsem nečekal a otočil se k tmavnoucím stínům hlavního města.

S Kaiem jsme znali palác nazpaměť: každý kout, každou trasu a střídání stráží, každý vchod i skulinu, kterou se dalo dostat dovnitř. Učili jsme se to celé roky. Jenže teď, když jsme se měli vrátit do paláce poprvé od útoku, jsem cítil, jak mi na krku tepají žíly a hrudník se mi zvedá v rytmu zběsile bijícího srdce.

„Připravený?" zašeptal Kai sotva slyšitelně.

„Jak jen to jde." Dlaně jsem měl zvlhlé potem a odpověď jsem ze sebe vytlačil s lehkým zachvěním v hlase.

Plížili jsme se stíny a měkký mech pod nohama tlumil naše kroky. Otec s ostatními zůstali daleko za námi. Nezamířili jsme však přímo k mostu. Místo toho jsme se stočili doprava, k místu, odkud doléhal šum několika pouličních trhovců.

„Tak a teď začíná ta pravá legrace," šeptl Kai, ale v jeho hlase byl slyšet strach.

Kývl jsem. I mě svírala úzkost, když jsem se rozhlédl kolem. Pohybovali jsme se v dokonalé souhře a jako dvě smyčky jednoho hada jsme se krok za krokem proplétali labyrintem lidí a zboží.

Na tržišti stále panoval čilý ruch a ze všech stran se neslo smlouvání a smích. Přímo před námi se nad městem tyčil palác, jehož majestát a velkolepost ostře kontrastovaly s bídou králových poddaných.

Kai kývl bradou doprava a já ho následoval do úzké uličky mezi dvěma vysokými budovami. Ohlédl jsem se přes rameno na důvěrně známý dům, teď už tak zarostlý břečťanem, že byl sotva k poznání, ale hned jsem zase stočil pohled před sebe.

Nemohl jsem si dovolit na ten dům myslet. Teď ne.

Otřásl jsem se a zatnul pěsti, jako by mi to snad mohlo pomoct zahnat neklid.

Kai nás vedl další uličkou, hlouběji mezi městské domy a dál od davů. Vzduch tu protkala nezaměnitelná vůně oceánu a na jazyku jsem skoro cítil sůl.

Z dálky se nesl rachot vln tříštících se o skály a já si na chvíli dopřál pár klidných nádechů.

Vynořili jsme se z uličky do míst, kde rušné davy vystřídaly tišší ulice starého města. Palác stál pořád ještě notný kus cesty před námi a v houstnoucím šeru se jako temný maják rýsoval jen jeho obrys.

„Tudy," ukázal Kai a já se vydal za ním.

Postupovali jsme rychle a naše kroky se dutě rozléhaly na vlhkých kočičích hlavách. Přecházeli jsme prázdné ulice a vyhýbali se osamělým chodcům i hladovým, toulavým kočkám. Palác byl čím dál blíž a jako nedobytná tvrz se tyčil temně a nehybně proti obloze, na níž začínaly blikat první hvězdy.

Když jsme dospěli až ke zdím, zaznamenali jsme před hlavní branou dva strážné, kteří přecházeli sem a tam a očima neustále pročesávali okolí. S Kaiem jsme si vymě-

nili pohledy a rozdělili se. Každý z nás se vydal jinou cestou, abychom se dostali na druhou stranu bez povšimnutí.

Plížil jsem se podél zdi co nejdál od brány, ale nemohl jsem se zbavit pocitu, že něco není v pořádku. Po zádech mi přeběhl mráz, a tak jsem se na chvíli zastavil a ostražitě se rozhlížel.

Ale nikde nic.

Postupoval jsem dál až k místu, které jsme si s Kaiem předem určili, a začal jsem šplhat. Když jsem nenašel oporu pro nohy, zachytil jsem se o nerovné kameny koženými výztuhami své zbroje. Na druhé straně jsem se tiše spustil k zemi přímo do palácové zahrady. Zleva se ozvalo zašustění.

Ztuhl jsem na místě a snažil se nevydat ani hlásku. Srdce mi tlouklo v hrudi jako na poplach.

Náhle se cosi pohnulo a já instinktivně vytasil dýku z pochvy na hrudi. Už jsem ji chtěl vrhnout, když jsem konečně rozeznal Kaiovu tvář, v níž se však zračily obavy. „Máme problém."

Ohlédl jsem se přes rameno k bráně a v tu chvíli jsem to zaslechl: tiché a chaotické hemžení stráží, které vytušily, že se něco děje.

Dřív jsme palác považovali za neproniknutelnou tvrz. Jenže pravda je, že dostat se dovnitř nikdy nebylo těžké. Peklo začínalo až při cestě ven.

Vrátit se v tuhle chvíli nepřipadalo v úvahu.

Na světě neexistovala hrozba, která by mě přiměla sestru opustit.

„Rebelové!" zařval jeden ze strážných a můj pohled se okamžitě střetl s Kaiovým.

„Musíme ji najít," zašeptal jsem. „Co nejdřív."

Kai přimhouřil oči a zkoumal bránu.

„Mám použít magii?“

„Použij ji,“ kývl jsem ke strážím. „Stejně už vědí, že tu jsme.“

Kai střelil pohledem k paláci a zpátky ke mně.

„Musíme být rychlí,“ pronesl se zavřenýma očima a vzduch se v tu chvíli zachvěl.

Zaryl prsty do zeminy pod sebou, na okamžik hlínu silně sevřel a pak povolil.

Jakmile prsty uvolnil, začaly se mu z konečků valit chuchvalce hustého černého dýmu, které se plazily po zemi a mizely v půdě jako hadi.

Země se zatřásla a zmatené hulákání stráží k nám dolehlo hlasitěji.

„Už musíme jít.“

Srdce mi bušilo, když Kai prudce otevřel oči a měl je téměř úplně černé, ještě temnější než obvykle.

„Zadní část paláce. Žalář.“

Oba jsme se zvedli a co nejrychleji se rozběhli stíny kupředu. U zadní stěny paláce hlídkovali dva muži. Oba tasili meče a ostražitě se rozhlíželi po okolí, připravení zachytit sebemenší hrozbu.

Z Kaiových prstů vyrazil černý kouř a zasáhl jednoho z nich do hrudi. Moje dýka vyřídila druhého.

Po spáncích se mi řinul pot, který jsem rychle setřel dlaní, ale na hrudi se mi usadila tíha. Tíha vědomí, že jsem někomu vzal život. Teď jsem se tím ale nemohl zdržovat.

Kvůli ní bych je pozabíjel všechny.

Vina a výčitky svědomí mě můžou hryzat později.

Překročili jsme jejich těla. Jeden z nich ještě chroptěl v poslední agónii a jeho krev se vsakovala do neposkvrněné půdy kolem paláce.

Ve chvíli, kdy jsem vzal za kliku dveří, před nimiž leželi, se nad námi rozezněl hlasitý úder hodin na věži. Neodvážil jsem se ohlédnout, ale slyšel jsem, jak Kai tlumeně zaklel.

„Zdá se, že jsme lhůtu tvého tatíka prošvihli."

Ušklíbl jsem se. Možná bych se i pousmál, kdyby uvnitř paláce nečekala na vysvobození moje sestra. Kai si z rozkazů mého táty dělal stejně málo jako já.

„Rychle dovnitř a zas ven," zopakoval jsem tiše náš plán. „Vezmeme Wren a padáme."

V paláci číhala spousta nebezpečí. Království Marmoris bylo rozsáhlé, ale prohnilé – vládl mu král, který toužil víc po krvi než po blahu lidu, jemuž měl sloužit.

My jsme tu ale byli jen kvůli záchraně mé sestry.

Kai naznačil, abych šel první. Z pouzdra na hrudi jsem vytáhl další dýku a teprve potom jsme překročili práh.

Sotva za námi zaklaply dveře, připadalo mi, že teplota klesla. Úzké chodby osvětlovalo jen sporé světlo několika luceren zavěšených na zdi.

Palác byl zbudován jako labyrint – samé klikaté chodby, slepé uličky a tajné komory. Až do nájezdu byl pro nás opředen tajemstvím a i poté jsme povětšinou jen bloudili naslepo.

Všechno, co jsme o téhle stavbě věděli, jsme si s Kaiem pečlivě nastudovali, ale i tak jsme si uvědomovali, že musíme být nanejvýš opatrní.

Postupovali jsme hlouběji do útrob paláce a s každým krokem nás obklopoval větší a větší chlad. Prázdnými chodbami se nesla ozvěna našich kroků – jediný zvuk, který narušoval zlověstné ticho.

Vtom jsme kousek před sebou zaslechli slabý šepot a musel jsem se držet, abych se za tím zvukem ihned nerozběhl.

S každým opatrným krokem k nám stále zřetelněji doléhalo šourání bot a tlumené hlasy. Když jsme se připlížili ještě blíž, spatřil jsem semknutý hlouček strážných, očividně silně nervózních.

Stáli před řadou kobek a z puchu hnijícího masa, který se linul zpoza ocelových mříží, se mi obracel žaludek.

Pohledem jsem přeskakoval od jedné cely k druhé a snažil se mezi vězni zahlédnout svou sestru.

Ohlédl jsem se na Kaie, ale ten jen zavrtěl hlavou a s vážnou tváří si prohlížel hlídku.

Nechat mou sestru v tomhle pekle nepřipadalo v úvahu.

Vykročil jsem vpřed, s dýkou volně u těla, a strážní okamžitě trhli hlavou mým směrem.

„Dobrý večer, pánové." Rozpřáhl jsem ruce a věnoval jim úsměv, který musel vypadat přesně tak šíleně, jak jsem si v tu chvíli připadal. „Domnívám se, že tu máte něco, co vám nepatří."

„Dacre."

Uslyšel jsem, jak si překvapeně špitají moje jméno, a dovolil jsem si krátký pohled přes jejich ramena. A tam jsem ji konečně uviděl.

Můj tmavý pohled se střetl s jejíma jasně zelenýma očima, které zdědila po otci, a i když klečela a křečovitě se držela mříží kobky, v níž ji věznili, vydechl jsem úlevou.

„Tadlencta je tvoje?" zeptal se vysoký, kostnatý strážný s odpudivým šklebem na tváři a těkal mezi námi očima. „Tak to máš kliku, ty grázle. Ona a ta její kámoška jsou příjemná změna oproti tomu odpadu, co sem obvykle dotáhneme."

Zaskřípal jsem zuby a pevně sevřel rukojeť dýky, ale ten šmejd ještě neskončil.

„Kdo by řek, že si se špinavou rebelkou takhle užijeme?“ Přidřepl si k ní, až měl obličej nebezpečně blízko k jejímu. To byla poslední kapka.

Stejně tak pro Kaie.

Vrhl jsem dýku a hrot se strážnému zaryl do krku. V tu chvíli zavládla naprostá vřava.

Kai ze sebe vychrlil černý dým, který zaplnil místnost tak hustou temnotou, že nás nemohli vidět.

Sáhl jsem do svého nitra, přivolal vlastní moc a vytáhl ji na povrch.

Zapátral jsem po živlech kolem nás. Na jazyku jsem ucítil popel v hořících lucernách a vtáhl ho do sebe.

Plíce se mi naplnily jejich kouřem a nechal jsem ho, aby mě prostoupil, až jsem sotva popadal dech.

Teprve pak jsem zvedl paži a vzduch kolem mě začal vibrovat energií.

Těsně u ucha mi prosvištěl meč jednoho ze strážných, ale já zůstal nehnutě stát. V jiskřícím vzduchu jsem čepel zachytil do dlaně a cítil, jak se kov v mém sevření mění v tekutinu. Pak jsem mu meč vyrval a hruškou jílce mu zasadil úder do břicha.

Strážný se svezl k zemi a zastřeným pohledem na mě dál zíral, ale já už mířil k dalšímu.

Kaiova magie vibrovala v souzvuku s tou mojí, jako by se temnoty v nás obou okamžitě poznaly a spojily. Nemusel jsem se ani otáčet, a přesto jsem jasně cítil pachuť smrti, kterou po sobě zanechával, jak se probíjel strážemi.

Další muž, úhledně oděný v královských barvách, se ke mně rozběhl se zdviženýma rukama. Mezi jeho prsty tančily jasně modré jiskry, elektricky praskaly a ovíjely se kolem čepele jeho dýky.

Ve chvíli, kdy mi jeho zbraň zajela do stehna, jsem ho chytil pod krkem. Nepřipustil jsem si bolest ani výboj, který mi jeho magie posílala do kůže. Soustředil jsem se jen na svůj stisk a na to, jak moje kůže pálí tu jeho, jako bych ho hodil do plamenů, jež osvěcovaly místnost.

Jeho vřískot se rozléhal místností, až se změnil v chrčivé chroptění, které náhle utichlo a spolu s ním ustala i jeho magie. Pustil jsem ho na zem, vyrval si dýku ze stehna a bez ohledu na krev valící se z rány jsem ji okamžitě vrhl po jiném strážném, který se mezitím pokoušel utéct.

Přitiskl jsem si rozžhavenou dlaň na ránu a nechal si žárem vypálit kůži, dokud se krvácení nezastavilo.

Tihle muži drželi mou sestru v kleci jako zvíře a ani jeden z nich odsud neodejde živý.

Oheň v mém nitru mi kalil rozum a dožadoval se toho, abych je všechny spálil na popel. Můj hněv ho jen přiživoval a plameny se po mně vinuly a olizovaly každý kousek mého těla.

Natáhl jsem se k strážnému, který si dovolil mluvit tak drze o mé sestře. Dýka mu stále trčela z krku a zorničky se mu rozšířily hrůzou, když jsem ho popadl za límec. Nadzvedl jsem ho, až se špička jeho nosu dotýkala mého.

„Cože jsi to předtím říkal?“ procedil jsem mezi zuby, ale odpovědi jsem se nedočkal. Z koutku úst mu vytékala krev, jenže mně to pořád nestačilo.

Očima zběsile těkal kolem nás, a když stočil pohled k Wren, škubl jsem s ním, aby se podíval zpátky na mě.

„Neopovažuj se na ni podívat.“ Svíral jsem jeho uniformu tak silně, až mi zbělely klouby prstů. „Nezasloužíš si o ni ani zavadit pohledem. Poslední, co uvidíš, než ti vyhasne život v očích, budu já.“

Kai, který vycítil, že nad sebou ztrácím kontrolu, se prodíral ke mně. Jeho kouř se omotal kolem zbývajících strážných a oslepil je. Vyslal úponky temnoty, obtočil jim je každému kolem krku a stiskl tak silně, až jsem zaslechl tiché lupnutí lámajících se kostí.

Ani se svou magií proti němu neměli šanci.

Při každém dunivém nárazu těl a křupnutí kostí jsem se snažil zhluboka dýchat a vypustit plameny, které ve mně ožily.

Strážcova uniforma, kterou jsem stále svíral, se mi pod rukou rozpadala na popel.

„Dacre, musíme jít!"

Věděl jsem, že má pravdu, ale toužil jsem sledovat, jak oheň z mých rukou seškvaří kosti tomu hlídači na uhel. Sáhl jsem po dýce a vytrhl mu ji z krku. Z rány mu okamžitě vytryskla krev, a přesto se mi ještě naposledy pokusil vzdorovat.

Zápas trval jen pár vteřin, a když jsem s ním nadobro skoncoval, skoro nic z něj už nezbývalo.

„Klíče!"

Kai ukázal na jiného muže, který ležel zhroucený u mých nohou. Sehnul jsem se a začal mu prohrabávat kapsy. Žár z mých dlaní přitom propaloval látku na cáry.

„Zatraceně." Pokusil jsem se vypustit ze sebe víc své moci, která mě teď už stravovala.

Sílu je třeba mít pod kontrolou, ale často se stává, že se utrhne ze řetězu a ze sluhy se rázem stane pán.

Už mockrát jsem tomu přihlížel. Naše království ovládali lidé, kteří se stali otroky své vlastní moci.

I když se mi návrat do reality dařil jen ztěžka, cítil jsem na paži Kaiův dotek, který mě uzemňoval a připomínal

mi, proč jsme sem přišli. Zhluboka jsem nasál vzduch a nutil svou magii, aby se podvolila mé vůli. Žár mi ustoupil z prstů, vlil se do žil a stáhl se zpět do nitra, kde jsem ho dokázal udržet na uzdě.

Ruce se mi stále ještě třásly, když jsem konečně nahmatal klíče a vyrval je z opasku nehybného strážného.

Podal jsem je Kaiovi a ten rychle odemkl kobku, v níž drželi moji sestru. Vklouzl jsem dovnitř, zvedl ji ze země a sevřel ji v náručí.

„Jsi v pořádku?" zeptal jsem se hlasem stále ještě zastřeným kouřem a ohněm. Když jsem ji držel a přesvědčil se, že je naživu, zaplavila mě úleva.

„Musíme jít," naléhal Kai, ale nespustil z Wren ustaraný pohled.

Měl pravdu. Určitě už sem mířili další vojáci. Vzal jsem sestru za ruku a vedl ji ven, ale ona se kupodivu vzpírala.

„Počkej!"

Ohlížela se za sebe, i když jsem ji táhl dál.

„Musíme odsud, Wren."

„Já vím, ale bez ní neodejdu." Kývla hlavou k dívce, která seděla na zemi s koleny přitaženými k hrudi.

„Nikoho dalšího s sebou nebereme." Jemně jsem Wren chytil za paži a přitáhl si ji blíž.

„Má znamení vzpoury, Dacre."

Wrenin hlas zněl chraplavě, jako by od svého zajetí neměla v ústech ani kapku vody.

„Je mi jedno, co má nebo nemá." Zadíval jsem se na dívku, ale tvář jí zakrývala kápě. Chatrný plášť byl ztvrdlý od špíny a prachu a ruce měla umazané hlínou a zaschlou krví. Musela se zuřivě bránit, než se jim konečně podařilo strčit ji za mříže téhle klece.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Skrytá říše.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.